

Eestlane olen ja eestlaseks jään

Lugupeetud õpetajad, armsad klassikaaslased!

Tuleb tunnistada, et mingil põhjusel oli mul seda kõnet väga raske kirjutada. Algul arvasin, et see on sellepärast, et ega see Eesti nüüd nii hea ei olegi, siin on väga palju asju valesti, nagu näiteks väikesed palgad, siin leidub ülbeid, jonnakaid, tuimi ning tusaseid inimesi, kes hoolivad ainult iseendast. Mõtlesin, et mis pidulik kõne, kirjutan ju iga aasta mingi kõne või kirjandi teemal „Eesti“. Miks jälle?

Kõigepealt sain valmis kõne, mille sisu rääkis dokumendist, mida Eesti valitsus täita ei suutnud: "Säästev Eesti 21". Selle alusel oleks pidanud Eestist saama aastaks 2030 palju keskkonnasõbralikum ja säästvam riik. Hetkeseisuga ei ole sealt dokumendist suudetud täita peaaegu mitte midagi. Selle kõnega ma aga rahul ei olnud, see oli liiga kibestunud, rahulolematu ning jonnakas ja mina juba jonnakas ei ole.

Seejärel otsustasin liikuda positiivsemas suunas ja liikusin isamaaliste laulude juurde. Kirjutasin pisut Villu Tamme loost "Külmale maale", mis Liisi Koiksoni esituses lausa külmavärinaid tekitab, aga ka sealt ei tulnud midagi, millega rahul oleksin olnud. Läksin juba natukene paanikasse, mõtlesin, et miks ma hakkama ei saa, olen ju palju kõnesid kirjutanud ja ka esitanud ja nüüd ei saa ühe lihtsa kõnega hakkama.

Õues oli juba pime, aga ma otsustasin jalutama minna, kõndisin tühjadel tänavatel, oodates inspiratsiooni. Äkitselt mul hakkas peas kummitama Alo Matiiseni laul „Eestlane olen ja eestlaseks jään“ ja jõudsin mõtteni, et sellepärast ma ei olegi millegagi rahul, olen minagi jonnakas, pisut kibestunud ja näen ennekõike halbu asju. Ma näen seda, et meie riigikogu liikmed saavad liiga palju palka selle eest, et nad istungitel ei käi, näen et meil on suur palgalõhe, näen, et meil on halb suusailm pea aasta läbi, näen, et raiutakse liiga palju metsa, aga ma ei üritagi midagi ette võtta, ma lihtsalt istun ja virisen, et miks midagi ei muutu. Aga ma ei peatu oma jalutuskäigul, ma ei mõtle, et kell on praegu pool kaksteist öösel ja ma kõnnin üksinda mööda valgustamata terviseteed. Minu jaoks on see normaalne, see peabki nii olema!

Ma ei mõtle, et keegi teeb tegelikult selle jaoks iga päev tööd, et ma siin öösel üksi ilma hirmutundeta kõndida saaksin. Ma ei mõtle, et maailmas ei tohi enamik lapsi üksinda koolist kojugi kõndida, sest see pole turvaline, rääkimata sellisest öisest jalutuskäigust. Ma ei mõtle sellele, et kõrvaklappidest kostub mulle kõrva järjest isamaalisi laule, millest kunagi võis ainult unistada, kui sedagi. Ma ei mõtle, et mul on oma riik, keel ja kultuur, mida saan vabalt nautida, ma ei pea salatsema ega varjama oma tundeid isamaa vastu, ma elan vabas riigis. See kõik on iseenesestmõistetav!

Peaksin olema tänulik, me kõik peaksime olema tänulikud ja mõtlema enne, kui me jälle eestlastele omaselt mõne rahulolematu lause oma kodumaa kohta ütleme. Kuigi alustasin laulusõnadega „eestlane olen ja eestlaseks jään“, võiksime me kõik selle juures mõelda, et olles eestlased, ei saa me unustada või mitte austada Eestimaad, meie kodumaad.

Soovin teile kõigile imelist lähenevat vabariigi aastapäeva! Aitäh!

Amy Palmits, 10.H õpilane